

paa det Nøene med, hvad der er det Sande. Naar man erkjender, at der bør træffes Garantier i saa Henseende, saa forekommer det mig aldeles urimeligt at begrænde Garantien blot til enkelte Arter af Sygdomme, saaledes som her er Tilfældet, nemlig til Sindsnygepleie og Fødselshjælp. En anden Begrænsning, som jeg i og for sig aldeles maa billige, findes i det Lovforslag, hvorom Taleren er, idet det i § 1, Vitra c hedder, at de nye Læger, — om jeg maa bruge dette Udtryk, — ikke skulle være berettigede til at anvende andre Lægemidler end saadanne, som det er tilladt Apothekerne at udlevere til Alle og Enhver. Altsaa de Lægemidler, som fra Apotheket kun maa udleveres efter Recept, skulle de nye Læger ikke være berettigede til at anvende; dette maa man som sagt aldeles billige. Det er en Selvfølge, at saadanne stærke og kraftig virkende Midler, mangen Gång Gifter, der saa godt som dødeligelig dræbe, vil man fornuftigvis ikke kunne overlade til Alle og Enhvers Haand; men hvilken Stilling anviser man saa de nye Læger, naar de, saasnart Sygdommen tager den Vending, at det er nødvendigt og fornuftigt at anvende saadanne stærkt virkende Midler, da staa uden at kunne benytte de Midler, der skulle bruges? Det er jo dog høist beynnderligt at kalde Folk til at udøve Lægekunsten og sige til dem: I maa helbrede de Syge, men de Midler, der kunne hjælpe de Syge, skulle I ikke have Lov til at faae. Det er efter min Mening klart, at en saadan Ordning vil føre til, at den Lægehjælp, som ydes af disse Læger, i alle vanskelige og farlige Tilfælde vil blive Nul; thi dersom man tror, at disse nye Læger — det er maasse Lovforslagets Mening og Forudsætning — efter at have behandlet en Sygdom til det Punkt, hvor et saadant kraftig virkende Lægemiddel er nødvendigt, skulde trække sig tilbage og overlade Sygdommen til videre Behandling af en autoriseret Læge, saa kan man sige sig selv, at derom kan der ikke være Tale. Der vil jo meget hurtigt udvikle sig en Ut Modsetsningsforhold inmellem disse nye uautoriserede Læger og de ældre autoriserede Læger, og en saadan ny Læge vil allermindest være tilbøielig til at sige: Nu er Sygdommen skreden saa vidt frem, at jeg maa overlade Patienten til en autoriseret Læge; nei, han vil blive ved at behandle den Syge, behandle ham med Midler, der ikke ere tjenlige, og behandle ham paa en Maade, der ubeløkker et rimeligt Haab om Helbredelse for den Syge. Dersom man vil sige: Ja, men der findes en Bestemmelse i Lovforslaget om, at naar dette er fæst, skal vedkommende Læge straffes, saa siger jeg, at det vil bero paa en Misforstaaelse af den paagældende Bestemmelse, og saaledes vil den praktisk ikke kunne anvendes. Thi det hedder i § 2: „Den, der uden at have Bemyndigelse til Lægevirksomhed, tager Syge under Behandling og derunder tilføjer den Syge betydelig Skade paa Legeme eller Hel-

bred, straffes med Bøder eller Fængsel og i Gjen-tagelsesfald med Fængsel eller Strafarbejde indtil 3 Aar.“ Men efter de Regler, som Domstolene følge med Hensyn til Legemsbestadigelse, kan det ikke siges om den, der undlader at benytte de lovlige Midler, og undlader det, fordi han ikke kan faae dem, at han kan tilføje den Syge betydelig Skade paa Legeme eller Helbred, selv om Følgen bliver, at Patienten dør; thi juridisk maa det siges, at Patienten er død, ikke fordi den nye Læge har tilføjet ham Skade, men paa Grund af Sygdommens naturlige Udvikling, og § 2 vil ikke indeholde Gjæmmel for at drage den nye Læge til Ansvar, fordi han har fortsat en Kur paa en Tid og under Omstændigheder, hvor han kunde sige sig selv, at den var unyttig. Men dernæst er der et andet Forhold, som jeg tror her fortjener særdeles Opmærksomhed, og det er den Maade, hvorpaa Lægebehandlingen under de nuværende Forhold kontrolleres. Enhingets ævete Medlemmer ville af den daglige Erfaring være bekendte med, at det saa godt som altid er Tilfældet, at en Læge, naar han foreskriver et Middel, skriver en Recept, uagtet det Middel, han anvender, meget hyppig hører til dem, som paa Apotheket kunne udleveres i Haand-hjeb, uden at Recept er fornøden. Men det er Maaden, hvorpaa man under den nuværende Medicinallovgivning kan øve Kontrol med Lægens Sygebehandling, at han opgiver, hvilke Lægemidler han anvender, saa at Recepterne kunne komme frem. Dernæst har Receptskrivningen den anden Side, at Lægen derved sikker sig, at den Syge netop faar de Midler, Lægen ønsker. Mange Gjenstande sælges saavel paa Apothekerne som i den almindelige Detailhandel, og det skulde derfor synes, at Lægen lige saa godt kunde rekvirere dem det ene som det andet Sted; men der er den Forskjel, at medens der i den almindelige Handel ikke haves nogen Garanti for Varens Paalidelighed eller mod dens Forsælfkning — og vor Tids Erfaring lærer vistnok, at der drives en Forsælfkning af Gjenstande, som man ikke hidtil har kjendt — saa at man ikke veed, om ikke den Syge faar noget ganske Andet end det, Lægen foreskriver, haves der derimod en Garanti i saa Henseende ved Requisitioner fra Apotheket, hvor Varen vil have den Bestaaffenhed, som efter Farmakopoen fordres, og der øves fra Statens Side en Kontrol med, at den Syge derfra virkelig faar et Middel af de Ingredientier, som Lægen anser stikke til at hjælpe. Den nye Læge vil derimod være i den Stilling, at han ikke behøver at skrive Recept, thi som bekendt hører det til Receptens Begreb, at den skal være underskrevet af en autoriseret Læge, og mange Gjenstande maa ikke udleveres, uden at en Apothekerens bekendt Læge har sat sit Navn under Requisitionen. Naar nu den nye Læge skal kunne foreskrive Midler uden Recept, saa mangler der enhver Kontrol, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at blandt de Gjenstande, der kunne udleveres